

Β'. Γεώργιος Πατούσας, ιερομόναχος, ἀδελφὸς τοῦ προλεχθέντος ἐν τῇ πατρίδι καὶ οὗτος τὰ πρῶτα παιδευθεὶς γράμματα ἤλθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς τελειοτέραν μάθησιν. Περὶ τὰς ἀρχάς τοῦ ΙΖ' αἰῶνος ἐν Βενετία διατρίβων κατελέγη μετὰ τῶν μελῶν τοῦ ἰδρυθέντος συλλόγου τῶν Ἀβλαβῶν, καὶ ὡς τοιοῦτος ἔγραψεν ἐν 1720 λόγον ἐκφραστικὸν εἰς τὴν Μετάστασιν τῆς Παρθενομήτορος Μαρίας⁽¹⁾. Διορισθεὶς δ' εἶτα ἐφημέριος καὶ ἱεροκέρυξ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἐσχολάρχησε διὰ βίου τοῦ Φλαγγινανοῦ ἐλληνομουσείου (1723—61).

Τῷ 1758 ἐπεμελήθη καὶ διώρθωσε τὴν ὑπὸ Βόρτολι ἔκδοσιν τῆς φιλολογικῆς ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐν ᾗ εὔρηται ἐπίγραμμα αὐτοῦ.

Σκιαδάς.

Α'. Ἀθαλάσιος. Ἐγεννήθη περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΖ' αἰῶνος ἐν Ἀργοστολίῳ τῆς Κεφαλληνίας, καὶ νεαρὸς τὴν ἡλικίαν ἐστάλη εἰς Εὐρώπην πρὸς ἐκπαίδευσιν. Φοιτήσας ἐν πρώτοις εἰς ἓν τῶν γυμνασίων τῆς Βενετίας μετέβη εἶτα εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Παταβίου, ἔνθα, ὑπακούσας εἰς τὰς προτροπὰς τῶν γονέων του, ἐσπούδασε τὰ νομικὰ καὶ τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν, καὶ ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ νομοδιδασκάλου· αἰσθανόμενος ὁμως, ἰδιάζουσαν κλίσιν εἰς τὴν φιλολογίαν ἠκολούθησε μετὰ ταῦτα τὴν φυσικὴν του ῥοπήν καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐγένετο εἰδημονέστατος τῆς ἐλληνικῆς, λατινικῆς καὶ ἰταλικῆς διαλέκτου. Ἄγνοεταί δὲ ἂν ἐν Παταβίῳ ἢ ἀλλαχοῦ ἐξέμαθε τὴν γερμανικὴν καὶ ῥωσικὴν γλῶτταν, ἃς ἐγίνωσκε.

Εὐαρεστούμενος εἰς παλαιογραφικὰς ἐρεῦνας κατέγινεν ἐνζήλως εἰς διερεύνησιν τῶν ἐλληνικῶν κωδίκων, καὶ πρὸς τοῦτο ἐπεσκεφθὴ τὰς ἐπισημοτέρας βιβλιοθήκας τῆς Ἰταλίας καὶ Γερμανίας.

Μεταβὰς εἰς Δακίαν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐπεκράτει ὁ μετὰ τὸν Τούρκων καὶ Ὀθωμανῶν πόλεμος, εὔρεν ἐν Ἰασίῳ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ῥωσσίας Πέτρον τὸν μέγαν, πρὸς ὃν παρουσιασθεὶς καὶ ἐπὶ πολὺ συνδιαλεχθεὶς ἔτυχεν, ἕνεκα τῶν γνωσεῶν του, τῆς εὐνοίας τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρὸς, ὅστις παραλαβὼν τὸν Σκιαδᾶν εἰς Μόσχαν ὠνόμασε σύμβουλον ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης εἰς τὸ τμήμα τοῦ ἱππικοῦ, καὶ ὕστερον διώρισε καθηγητὴν τῆς ἐλληνικῆς φιλολογίας εἰς τὴν Σλαβωνο-Γραικικὴν Ἀκαδημίαν.

(1) Ἄνθη εὐλαθείας, σελ. 7—16.